

SIERRA

Bar Hiid
2019, Tallinn

„Raisk!“ röögatas Pääv, kui rikošett plaksatusega tema õlga maandus, aga seersandi hääl mattus majaseintel plagiseva kuulirahe kõrvulukustavasse mürglisse. Poleks tabamus teda pikali paisanud, ei pruukinuks kaaslased Pääva pihtasaamist tähelegi panna.

Hoolimata kõikidest missioonidest ja nüüdseks ligi kaks aastat valel planeedil vaenulike võimude eest redutamist polnud Pääv kunagi kuulitabamust omal nahal tunda saanud. Ta oli neid ainult teiste peal tunnistanud ja tohterdanud. Pääv teadis alati, et varem või hiljem tuleb ka tema hetk. Väljaõppel ei teinud keegi talle emaka omamise eest vastutulekuid ja tal polnud mingit põhjust oodata enamat ehedalt vaenlaselt lahinguväljal.

Pääva sitke keha prantsatas põrandale. Tema pea käis küljega vastu maad ja kartulikarva määrdunud juuksed paikusid üle näo laiali. Hetk peale langemist kuulis ta karukasvu seersant Lehtla madalat möiret: „Pääv pihtas!“ See hetk sööbis Pääva mällu – Lehtla aukartustäratavalt pikk ja jäme kogu neid sõnu kuuldavale hõikudes, mehe ronkmustad kräsujuuksed ereda aknavalguse taustal lendlemas.

„Tuli seis! Hoidke varju, jumal küll!“ karjus leitnant Rabakaev meeskonnale. Rabakaev oli pikka kasvu mees, heledate sassis juuste, sirge lõua ja tugeva ninaga. Leitnandi hääletoon kõlas Päävale rohkem ahastava palumise kui enesekindla käsuna. See polnud Rabakaevu moodi. Tavaliselt suutis ta kõike, mida ütles, öelda julgustavalt. Praegune ebaharilik toon kinnitas, et nad on tõsisel jamas. Nad kõik teadsid seda.

Oleks vaid kolonel elus – tema oleks teadnud, kuidas siit pääseda, jõudis Pääv tabamusest meeltesegasena mõelda. Ta pigistas ägiseses oma õlga ja vaatas otsivalt koloneli poole. Aga midagi polnud muutunud. Kolonel Kuningi kortsulise ja isalikult julgustava pilgu asemel vaatas talle vastu külma laiba võõraks purunenud poolik nägu. Pääv lebas tema kõrval. Nende vereloigud segunesid.

Pääv ei teadnud kui palju KPRi sõdureid neid piirab, aga tule järgi tundus nagu neid oleks terve rühm. Võib-olla rohkem. Vähemalt oli lagendikul seisev metsamaja, kust nad öövarju leidsid, priskete kiviseintega.

Eile õhtul oli Pääv tõmmanud koidueelse valve. Nõme vahetus, mis löikas une kõige magusama koha pealt pooleks. Kuning oli enne teda, aga ta ei tulnudki Pääva äratama. Selle asemel lõpetas meeskonnaülem oma valve esikupõrandal vedeleva laibana. Pääv

oli silmad avanud automaadivalangute ja hõigete peale. Ta oleks praegu andnud kõik ühe rutiinse nõmeda koidueelse valve eest.

„Mul on survet vaja!“ karjus Pääv läbi vesiste silmade leitnant Rabakaevu suunas, proovides asjatult vasaku käega verejooksu paremast õlast pidama saada. Rabakaev, koloneli surma järel nüüd meeskonnaülem, kükitas akna all varjus. Süümepiinad pigistasid tema kõri. Ta oleks pidanud olema parem leitnant. Parema abi oma kolonelile. Ta oleks pidanud olema hoolsam, targem, ettenägelikum. Hääl tema sees kisendas, et koloneli surm on tema süü. See, et Pääv pihta sai, on samuti tema süü. See hääl ajas teda iiveldama.

Rabakaev raputas pead, justkui und peletades. Ta andis kiired käekäsklused, et meeskond varjus püsiks ja sööstis madalale hoides veres aeleva Päävani.

„Kuidas see iskonitist läbi tuli?“ päris ta meedikult.

„Me oleme neile kaks tundi hagu andnud! Ma ei saa lõputult fookust hoida. Keegi meist ei saa!“

„Tal on õigus, leitnant. Me ei saa siin lihtsalt istuda,“ lisas Lehtla.

Kuulid vingusid kakofoonilises kooris ja puistasid tuppa kivitolmu. Tolm paakus Pääva veristele sõrmedele ja juustele. Pääv nägi Rabakaevu näos hirmu. See oli põhjendatud. Neli meeskonnaliiget veel püsti, kaks maas. See jama oli kaela sadanud täiesti ootamatult. Nad viibisid mahajäetud majas, hõredalt asustatud metsas. Lähikonnas polnud baase ega isegi tsiviilulaid. Nii ohutu piirkond, kui asjaolusid arvestades olla sai. Kuidas kurat nad kõikidest võimalikest kohtadest just siin orki lendasid?

„Suru siit!“ õpetas ta leitnanti, suunates tema käe haavatamponiga kaenla alla. Ristis hambad ei suutnud tatti pritsivat piinakarjet kinni hoida, kui Rabakaev jõuga tema kaenlaalusele vajutas. Läbi valu piidles Pääv enda all kasvavat verevaipa ja kompas vasaku käega haava ümbrust.

„Kurat küll, kuul on sees!“ ahhetas ta murduva häälega. Ta mõistis enda situatsiooni liiga hästi. Kuul oli kaevunud liigesesse. Kaenlaveen kokkupõrkes puruks rebitud ja imeliku tuimuse järgi otsustades õlapõimik samuti. Ta vajus operatsioonilauda. Pääva kurk tõmbas klompi. Tema silmad hakkasid kipitama. Tal oli endast hale. Ta tahtis nutta.

„Sõlm teisele poole,“ nähvas ta, proovides praktilise juhendamisega masendavaid mõtteid eemale peletada. Pääva õpetuste saatel õnnestus Rabakaevul meedik niivõrd kinni siduda ja valuvaigistada kui olemasolevad vahendid võimaldasid. Süst ei tuhmistanud ainult Pääva valu, vaid uputas ka tema ärevust.

Peagi uitas ta rahulike silmadega mööda kiviseid aknaavasid ega osanud öelda, kas nende servil märatsenud kuulitorm oli raugemas või tundus see nii tulenevalt tema seisundist.

„Jääb tasasemaks,“ kommenteeris Lehtla lootusrikkalt, kinnitades sellega Päävale, et täheldus tule vaibumisest polnud tajuhäire. „See tähendab ainult, et neile on raskem tulejõud appi saabumas,“ torkas seersant Mägi. Ta oli ümara ninaga mees, silmatorkavalt lopsaka vuntsiga, kastanpruunid juuksed lohakalt ühel küljel. „Kuidas kurat nad meid siit pärapõrgust üldse üles leidsid?!“ kirus ta tagedalt.

Korra või paar minuti jooksul pandi mõni lask maja poole teele, aga võrreldes varasemaga oli maad võtmas suhteline vaikus.

Pääva mõte eksles juba mujal. Näiteks selle ümber, kuidas nad olid juba kaks neetud aastat pidanud sellel ajast maha jäänud kolkaplaneedil oma elu eest võitlema. Näiteks selle ümber, kuidas ainus, mis neid koju naasmast takistas, oli lihtsaimagi tubulaarsidet võimaldava ühendusseadme puudumine. Näiteks selle ümber, kuidas nad kõik Sierra meeskonnas hoolimata koos veedetud aastatest üksteist perekonnanimedega kutsusid. Mis üldse oli Lehtla eesnimi? Kas tal üldse oli eesnimi? Võib-olla oligi see ühtlasi tema eesnimi? Lehtla Lehtla? Pääv ei suutnud itsitamist tagasi hoida.

Pääv on pilves, otsustas seersant Karell. Karell oli kidur kuju. Lühike ja peenike keha, hall nahk ja aukus silmad. Meeskonna luuraja. Kiire analüütilise mõtlemisega.

Tema hinnang olukorrale oli järgnev.

Miinused. Meeskond oli sisse piiratud. Väljas oli mitukümmend KPRi sõdurit, mõne aja pärast arvatavasti rohkem. Kolonel Kuning oli surnud, seersant Pääv sandistatud. Leitnant Rabakaev oli veidralt eemalolev. Tema kohta ebatavaline, aga ka olukord oli ebatavaline.

Varustuse eelist polnud – oma relvad kaotas Sierra üsna alguses, kui pärast planeedile eksimist end naiivselt kohalike võimude kätte andis. Praegune relvastus oli varastatud ja vaenlastega võrdne.

Plussid. Sierra oli eliitüksus, oskustelt võimekam kui väljas olevad sõdurid. Mis veel? Iskonit muidugi. See voolas nende veres ja seda ei suutnud võimud neilt ära võtta. Fokusseerides polsterdas iskonit kehakoed ja andis tavatraumadele immuunsuse. Neil oleks võimalus üle elada kiire väljamurdmine, kui oleks, kuhu minna.

„Ma proovin nendega läbi rääkida,“ katkestas leitnant Rabakaev Karelli mõttelõnga. Kolm allesjäänud meeskonnaliiget – vibalik Karell, hiiglaslik Lehtla ja vuntsiline Mägi –

kergitasid kõik kulme. Nende jaoks oli see järjekordne näide Rabakaevu ebaiseloomulikust muserdusest. „Ma annan ennast vangi kui nad lubavad teil minna,“ täpsustas ta silmkontakti loomata. Rabakaev ise leidis plaanist natukenegi leevendust lämmatavale süütundele. Kui tema oli kõiges süüdi, pidi tema ka kõigega vastutama.

„Halb mõte,“ paotas Karell esimesena suud, „Kuning avas halba aimamata ukse ja sai ilma hoiatuseta valangud kaela. Miroša ei taha meid elusalt“.

„Me ei laseks sul ennast Mirošale vangi anda isegi kui ta nõus oleks,“ täiendas Lehtla vennalikult, „Mõtleme parema plaani välja. Oleme alati mõelnud.“

„Ma olen enda mänguasja valmis nokitsenud. Kasutame parem seda,“ pani Mägi meeskonna mittenõustumisele punkti. Ta oli Sierra sapöör, nii et kõik teadsid, mida ta silmas pidas.

„Kui suure paugu see teeb?“ küsis Karell.

„Liiga suure. Me peame sellega kavalad olema. Siit majast õhatuna pühiks see terve lagendiku puhtaks ja omajagu metsa peale. Meist ei jääks midagi alles. Isegi mitte iskonitiga,“ vastas Mägi.

„Aga kui see plahvatab siin ja meie oleme seal, nende juures?“ uuris Lehtla.

„Tavalise inimese rebiks see puruks ka metsaserval, aga iskoniti abiga? Ma ütleks, et meil oleks arvestatav võimalus löök üle elada.“

„Viiskümmend meetrit lagedat õue, siis metsaserv. See on vabalt tehtav jooks,“ rõõmustas Lehtla, „Ainult et me ei saa Pääva ja Kuningit ju maha jätta“.

„Meil pole valikut,“ vaidles Karell.

Lehtla hakkas vastu vaidlema, aga Mägi lõi uue teemaga vahele: „Millega vaenulikumad siia tulid?“

„Kaks soomukit ja neli veoroomikut,“ vastas Karell, „Kõik maskeeritud ja enamus rinde taga. Üks soomuk peidetud ette, kirdeservale.“

„Kindel või? Mina ei näinud midagi,“ kahtles Lehtla.

„Seepärast olen luuraja mina,“ laskus Karell uuesti sõnelusse.

Edasine vaidlus kostus leitnant Rabakaevule kaugel kajana. Meeskonnaliikmete langemine oli ta rööpast välja löönud. Kui neetult saamatu pidi ta leitnandina olema, et oli lasknud tänasel päeval juhtuda? Ta tahtis nurka pugeda ja ennast haletseda, aga vaikselt tõusis tema teadvusesse tõdemus, et mis iganes juhtus, on ta praegu nende

juht. Temalt oodati otsuseid. Jah, ta oli oma meeskonda alt vedanud, aga nüüd oli tal valida, kas veab neid veel rohkem alt või päästab, mis päästa annab.

„Aitab!“ käratas ta üle arutelu, „Tegevuskava on järgmine. Uks on lääne peal. Lehtla, sina oled minuga. Murrame uksest välja, jookseme metsaservale ja tagasi. Hoia iskonit pinges – me peame selle üle elama. Karell, kohe kui põhitähelepanu meile fikseerub, paned sina teiselt poolt aknast välja ja kaaperdad selle soomuki. Mägi – sina jääd siia, me ei saa riskida, et sa viga saad. Keegi teine sinu mänguasjaga mängida ei taha. Hoolitsed, et mõni uljaspea vahepeal majja ei tungiks. Karell toob soomuki maja juurde, kõik ronivad peale ja tõmbame minema. Mänguasja jätame siia tiksuma, plahvatus katab taganemist. Miroša maksab. Maksab valusalt“.

Kõik meeskonnas tundsid kõik kergendust, nähes, et vana hea leitnant Rabakaev on jälle see, kellena nad teda teadsid. Pääv, kes oli parasjagu põiganud enam-vähem selge teadvuse faasi püüdis kinni Rabakaevu pilgu. Nad vaatasid üksteist mitu hetke sõnatult. Rabakaevu hing oli sama puruks nagu Pääva keha. Pääv hingas katkendliku sõõmu õhku. „Ma usun Sind, Rabakaev,“ leidis ta lõpuks sõnad, „Sa päästad meid ära. Oled alati päästnud.“ Rabakaev tahtis viimasele vastu vaielda, aga suutis vaid suud maigutada. Lõpuks, rohkem Pääva kui enda jaoks, ta noogutas.

Inspektor Miroša hoidis ühes käes binoklit ja sõi teisega võileiba. Veerand tundi tagasi lõppes majast vastutuli. Miroša lootis, et järelkult olid nad kellelegi kuuliga sisse murdnud. Võib-olla isegi mitmele, aga ta ei tahtnud unistustega ahneks minna.

Varsti saab see läbi, teadis Miroša. Sierra teeb kas meeleheitliku katse välja murda, mis juhul nad langevad või jäävad nad sinna kükitama, kuni rasketulejõud kohale jõuab, mis juhul nad samuti langevad. Kaks aastat taidlemist ja tagaajamist saab lõpuks joone alla.

Veel koidikul oli Miroša olnud murelik. Kui ta möödunud öösel Sierra asukoha ootamatult teada sai, oli reageerimiskauguses vaid tema ise koos käputäie saatjatega. Nad kükitasid hommikupoolse öö maja ümber luurates ja abivägesid oodates, kes pidid saabuma kahes laines – esmalt viivitusega teele saadetud korrakaitserühm ja paar tundi hiljem lähimas baasis komplekteeritud miinipildujad.

Kui vana Kuning majaukse hommikul lahti lükkas, et vett lasta, oli esimene sats abivägesid alles kahe kilomeetri kaugusel. Miroša selg oli kattunud külma higiga. Oluks Kuning märganud, et Miroša ja tema kamp põõsastes kükitavad, oleks kogu Sierra neil hetkega kraes olnud. Miroša poleks suutnud isegi vastupanu osutada.

Kolonel Kuningi suurenenud eesnääre koostöös sooviga tualeti asemel värsket õhu kätte astuda olid mõrvanud Miroša lootuse Sierralt alistumist nõuda. Ta nägi jätkamiseks vaid ühte, riskantset võimalust.

Noore Vratise kotkasilm ei vedanud alt. Kui esimene valang poleks tabanud... Miroša ei tahtnud sellele mõelda. Kogemus näitas, et kuulid hakkasid Sierra tüüpidele peale ainult siis, kui nad olid kas hajevil või kui neid külvati kümnetest automaatidest korraga. Poiss väärrib medalit.

Hukkunud pealik tekitas piisavalt palju segadust, et Sierra kiire vasturünnaku asemel peitu tõmbus. Veerand tundi hiljem oli Miroša käsutuses kuue korra kaitsja asemel juba kuuskümmend.

Miroša lasi binoklil kaelale rippu jääda ja võttis võileiva korralikult kahte kätte. See maitses hästi. See maitses võidu järele.

Miroša ei armastanud oma tööd. Ta oli ministeeriumi käskude täitnud piisavalt kaua, et veenduda nende ideoloogilise jura silmakirjalikkuses. Ainus, mida ta tahtis, oli teha täis oma viiskümmend neetud juhtumit, et erupaberid kätte saada ja ülejäänud päevad suvilas veeta. Tal oli seal väike töökoda vaaside voolimiseks. Voolimistöö ei teeninud, aga vähemalt sai seda teha armastusega.

See elu oleks pidanud tal praeguseks käes olema. Miroša oli lahendanud keskmiselt kolm juhtumit aastas. See oli hea tempo. Kui tema lauale maandus juhtum number nelikümmend kaheksa, Sierra toimik, polnud Mirošal aimugi, kuidas see tema pensioniplaani nõökima hakkab.

Kui ta esimest korda toimikut sirvis, ei suutnud ta oma silmi uskuda. Konflikt taevataguste tulnukinimestega. Ta tundis mõnda aega isegi Sierrale kaasa, sest, nagu toimikust selgus, olid nad end algselt ise ministeeriumi kätte andnud. Sierra oli lootnud, et KPR aitab neil konstrueerida sideseadme, mille abil kodustega ühendust võtta ja keegi järele kutsuda.

Ministeerium pidas paremaks anda nad üle riiklikule meditsiiniteaduste laborile. Pärast üha intensiivsemaks muutunud inimkatseid murdis Sierra välja. Ministeerium tahtis neid tagasi. Mirošale oli antud volitus nii lepete sõlmimiseks kui tapmiseks. Peaasi, et Sierra vabalt KPRi aladele hulkuma ei jääks.

Nüüdseks oli Miroša kaastunne aegunud. Mida rohkem lähenemiskatseid Sierra verevalamiseks pööras ja mida rohkem pidi Miroša ustavate alluvate matuseid külastama, seda enam vahetus tema kaastunne põlgusega. Tagantjärele oli tal isegi hea meel, et tänane kinnipidamine veretult ei laabunud. Aegamööda oli ta hakanud Sierrat kogu hingest vihkama. See oli Sierra süü, et ta pidi ikka veel teenima vastikut riigiaparaati. See oli Sierra süü, et töökoda suvekodus...

Kärisevad automaadid rebestasid vaikuse. Miroša pillas viimase võileivatüki ja rabas binokli. Proovivadki välja murda! Miroša tundis, kuidas veri pähe tõusis ja süda vasardama kukkus. Otsustav hetk! Ta lootis kõigest väest, et tema plaan õnnestub. Lootis kõigest väest, et Sierra proovib kaaperdada peibutiseks seatud soomukit lagendiku kirdeserval, mis oli süütamiseks valmis seatud.

Püssid hakkasid kõrvulukustavalt karjuma. Karell luges viieni ja sööstis aknast välja. Madalalt, kiirelt, sihikindlalt. Rabakaev ja Lehtla tõmbasid teisel pool maja tuld endale. Karell teadis, et esialgu ei osanud keegi teda sihtida. Ta andis jalgadele valu.

Veel nelikümmend viis meetrit liikuda. Karelli kõrv tuvastas lahingukäras esimesed enda kohta käivad hõiked. Nelikümmend meetrit soomukini. Lasud hakkasid Karelli suunas vihisema, aga läksid kaugelt mööda. Kolmkümmend viis meetrit. Esimene kuul põrkas vastu Karelli roideid. Tema tahtejõud oli tugev, iskonit fokuseeritud. Tabamus jättis vaid sinika. Kolmkümmend meetrit. Teine tabamus, seekord vasaku kõrva kohale. Valus, aga ohutu. Kaksikümmend viis meetrit minna.

Karelli pilk püsis soomukil. Lohakal maskeerimisvõrgul polnud luuraja silma vastu lootustki. Enamik vaenulikke olid masinast kaugemal, ainult kaks päris külje peal. Mõlemad neist andsid tema poole tuld. Karell muigas. Kuulid põrkusid nahalt. Kaksikümmend meetrit. Lähenedes muutusid lasud täpsemaks ja tugevamaks. Karell põikas järsult paremale ja tõstis vasaku käega käsipüstoli. Kolm lasku, kaks laipa. Soomuk oli vaba. Viisteist meetrit.

Automaadivalangud panid maapinna Karelli ümber mullaselt tantsima. Ainult seitse lasku olid tabanud ja mitte ükski neist viga teinud. Soomuki ukseleuk oli lahti! Karell tänas oma õnne. Kümme meetrit. See oli peaaegu liiga lihtne. Kui rumalad, et jätsid soomuki juurde vaid kaks valvurit! Kui lohakad, et ukse pärani unustasid! Mis neil arus oli, et soomuki siia parkisid? Viis meetrit. Karelli analüüs huugas ülekoormusel. Sellised vead polnud Mirošale kombeks. Soomukil polnud siin mingit taktikalist eesmärki. Kuidas ta nii vähestelt pihta sai? Mis lõhn see selline on?

Karell jõudis soomukini. Ta ei peatunud. See polnud õige. Lõks! Karell oli kindel. Ta kihutas otse soomukist mööda ja pörutas oksteraginal tihnikusse. Lasud kaikusid kõrvus, aga Karell teadis, et on nende sihikutelt kadunud. Mets varjas teda. Ta jätkas jooksu.

Mis edasi?! Karelli pead täitsid järelustehted. Rabakaev on armastav juht. Ta ei loobuks ühestki liikmest, isegi kui nad on haavatud või surnud. Ilma soomukita Pääva ja Kuningit päästa ei saanud. Rabakaevu hoolivus määrab Sierra hukule. Karelli tagasimineki ei

päästaks midagi. Meeskonna hülgamine oli moraalselt vale, aga ellujäämine oli Karellile olulisem kui moraalsus.

Kas ta jääb nüüdsest üksi? Aga kui meeskond ikkagi pääseb? Ta vajab rohkem andmeid.

Karell rahmas hoo pealt vasakule käele jäänud tammetüvest ja hiivas ennast üles okste vahele. See oli vägev isend, kindlasti ümberkaudsetest kõrgem. Peaaegu hääletult ronis Karell oravana ladva poole. Ta leidis endale kõrgemalt okste vahelt sobiva koha. Vaade oli vägev. Majaõu paistis selgelt kätte. Karell sättis end pessa. Madalamad puud ja tihedad oksad varjasid tema alumist külge. Isegi tema ise poleks suutnud maa pealt märgata kedagi, kes siin istuks. Ta hingas rahunevalt ja jäi ootesse. Mis iganes pidi majas edasi saama, siit võis ta sellele tunnistajaks olla.

See oli hetk, mida Vratise oli oodanud. Veel eile pidas 18-aastane Vratise oma elu kõige õnnestunumaks päevaks seda, mil ta kolm aastat tagasi „Vapraste Noorkodanike“ laskmisvõistlustelt riikliku kuldmedali koju tõi. Alates tänasest pidas ta oma elu kõige õnnestunumaks päevaks täna. Pärast seda kui ta hommikuhakul viiekümne meetri pealt majast välja astunud bandiidikõbale kuuliseeria kümnesse kihutas, oli inspektor Miroša mõõtnud teda pilguga, mis täitis noore Vratise sooja uhkusega.

Omaenda meisterdatud sihik püüsi peal, istus noor Vratise kõrge mäni ladvas, majaõue edelaservas, just nii nagu inspektor teda juhendanud oli. Viimased minutid oli Vratise väledat aknast välja põgenenud bandiiti stabiilselt oma sihikul hoidnud, aga päästiku vajutamata jätnud. Ta teadis, et sellest poleks kasu. Pealegi oli inspektor keelanud soomuki vargust segada. Vratise töö algas siis, kui bandiit löksust mööda kihutas ja põõsastesse kadus.

Kui Vratise sihtmärgi kaotas, jõudis ta juba muretsema hakata, et on oma ülesandega põrunud. Peagi ilmus saak aga kõrge tamme okste vahelt uuesti tema sihikusse. See väike tüüp oli osav. Ta liikus Vratise sihikus nõtkelt nagu sisalik. Viimaks jäi bandiit paigale. Ta peitis ennast okste vahele nii neetult hästi, et kui Vratise poleks olnud kõrgel positsioonil ja ise näinud, kuidas bandiit sinna ronis, poleks ta teda märganud isegi õigesse kohta vaadates.

Vratise ootas, et salakaval luuraja natuke rahuneks. Ta luges kümneni. Vratise hingas rahulikult välja, kuni rist sihikul täpselt õigesse kohta vajus. Ta vajutas päästikut. Pauhh! Bandiidi pea nõksatas taha poole ja järgmiseks kukkus surnud lihakott puu otsast alla, justnagu suvaline maha lastud jahilind. „Värdjas,“ mõmise Vratise rahuolevalt. Enam polnud kahtlust. Täna oli tõesti tema elu kõige õnnestunum päev.

Miroša üksuses teeniv korralvur polnud kunagi tundnud võrreldavat valu sellega, kui Lehtla püssipära tema ninaluu alt üles kildudeks virutas. Automaatide kisa oli kõrvulukustav. Rabakaev ja Lehtla olid jõudnud metsaservale ja võtnud käsikähmluses maha mitu korralvurit, aga neile peale vajuv tulejõud oli kasvamas talumatuks. Mõlemad mehed olid kaetud kriimude ja verevalumitega, aga pääsenud tänu iskonitile tõelistest vigastustest. Nende võhm oli otsakorral.

„Aitab! Tagasi!“ röökis Rabakaev Lehtlale. Mehed alustasid hambad ristas üle õue maja poole jooksmist. Kuulid piitsutasid neid vihase valuga. Intensiivse märuli keskel oli raske mõtteid korrastatult liigutada ja alles siis kui nad olid poolel teel tagasi, läbis Rabakaev teadvust põhjus, miks nad üldse välja olid tunginud. Ta viskas kiire pilgu suunda, kust Karell pidi soomukiga lähenema. Tema kõht keeras sõlme, nähes, et soomuk oli paigal ja Karelli ei paistnud.

Hetk õõnsat jahmatust oli kõik, mis vaja, et iskonit pisutki lõtvuks. Samal hetkel tema säärt tabanud kuul ei pörganudki tagasi, vaid puuris jõhkruksevalt läbi pindluu. Tabamuse füüsiline jõud koos valu ja ehmatusena röövisid ummisjalu tormavalt Rabakaevult igasuguse tasakaalu. Tema tahe oli treenitud ja reageeris valule keskendumisega iskonitile. Kui ta mööda maad veeres, tabasid veel mitmed lasud, aga leitnandi mõttejõud hoidis iskoniti tugevana ning koheseid haavu juurde ei kuhjunud.

Paar sammu tagant poolt tulnud Lehtla tõmbas leitnandi hoo pealt jalule, aga mõistis kohe, et pealik polnud jooksovõimeline. Lehtlal polnud kahtlust, et vigastatud Rabakaev sellise kuulipeksu all elusalt majani ei jõua. Rabakaev oli alati kõigi liikmete eest väljas olnud. Lehtla polnud kunagi teeninud kaitsvama juhi all. Ta ei saanud pealikut hätta jätta.

„Sul on võhm väljas!“ karjus Lehtla, toetades liipavat Rabakaevu kaenla alt, „Mina pole isegi higine! Mine ees, ma katan!“

„Ei!“ käratas Rabakaev. Tema oli juht. Tema pidi vastutama. „Pane edasi! Ma tulen järgi!“ käskis ta. Kuulid peksid neid ebameeldivalt kibedate nahalaksudena.

Lehtla vangutas pead. „Ära pabista, boss!“ karjus ta lõbusalt, „Need hernepüssid on mulle lapsemäng!“

Rabakaevu südames polnud ruumi lahendusele, kus Lehtla teda katma jääks. Ometi nägi mõistus selgelt, et Lehtla talus tampimist hõlpsamini. Rabakaev ägises kuulilöökidest all, Lehtla vaid turtsatas nende peale. Mehemürakas oli meeskonnas kõige suurem, kõige sitkem. Rabakaev teadis, et peab targalt otsustama.

Rabakaev tõstis sõrmed üles ning karjus: „Loed kümneni ja tuled järgi!“ Lehtla noogutas ja näitas põialt.

Rabakaev liipas maja poole edasi, Lehtla pööras talle selja ja jäi seisma näoga metsa ja vaenlaste poole. Ta ajas käed külgedele laiali ja röökis irvitades: „Kas see ongi kõik, mida suudate?!“ Lasud koondusid Lehtla peale, rebides niigi räbalateks kistud riideid olematuks, kuulid pörkumas rinnalt, jalgadelt, isegi näolt, jättes järgi veritsevaid sinikaid. Ta kiikas selja taha ja veendus, et leitnant liipas edasi aina kergema tule all. Rabakaev oli aastatega Lehtla lojaalsuse välja teeninud ja Lehtlal oli hea meel, et sai seda lõpuks välja näidata.

Lehtla seisis kui kalju huilgava kuulitormi käes. Ta oli lugemisega jõudnud viieni, kui tundis, et peab nüüd päriselt pingutama hakkama. Läks nagu ebameeldivaks. Mitte midagi sellist, mis oleks teda muretsema pannud või suutnud näolt irvitust pühkida. Ta suutis selle vabalt ära kannatada.

Seitsmeni jõudes Lehtla nägu siiski enam naeratus ei ehtinud. Need raiped hakkasid päriselt valu tegema. Aga valu polnud Lehtlale võõras. Mis nad arvasid, et suudavad päriselt temale, seersant Lehtlale, häda teha või? Lehtla sõi nendesuguseid hädapätakaid hommikuks. Jugadena voolavad kuulid tagusid teda igast suunast.

Üheksa juures oli Lehtla verine. Tema murdumatu tahe ja iskonit püsisid. Ükski kuul polnud sisse murdnud. Aga just nagu olid need rebinud tema riided, nokkisid need nüüd tükk tüki haaval iga tabamusega lahti tema nahka. Veriselt lotendavate nahalappide hulk tema kehal kasvas, aga see polnud Lehtlale midagi. Mis ta siis tegema pidi? Alla vanduma? Lehtla oli tulnud elusalt läbi galaktilistest sõdadest, mille suguseid need algelised kolkatotalitaristid ettegi ei suutnud kujutada!

Kui esimene kuul Lehtlale päriselt liiga tegi ja tema kõrva minema viis, andis valu talle ainult tahtejõudu juurde. Mida iganes nad teha võisid, jagu polnud neil võimalik temast saada, otsustas Lehtla. Kui esimene kuul tema kõhtu sisse kaevus, polnud ka sellest midagi. Lehtla tõmbus vaid pisut küüru, aga seisis edasi ja järgmised kolm kõhule maandunud kuuli pörkasid tagasi.

Neljas aga ei pörrganud. Viies puuris end samuti soolte vahele. Tina kuhjus Lehtla kehasse, aga ta keeldus alistumast. Keeldus isegi pikali kukkumast. Tahtejõu taha asi ei jäänudki, aga veel mõned sekundid halastamatu survega lihvivat kuulirahe ja tema jalgadel polnud alles piisavalt lihaskude, et keharaskust toetada ning need murdusid kokku.

Pikali maha vajununa teadis Lehtla veel ainult ühte asja – tema võidab ja nemad kaotavad. Ta ei teadnud kuidas, aga kuidagi pidi see juhtuma. Kohe peale väikest hingetõmmet ta veel näitab neile. Lihtsalt väike hingetõmme. Õige väike, kinnitas ta endale ja sulges igaveseks silmad.

Rabakaev liipas üle ukseava ja varises kápuli. Mägi sööstis madalale hoides ligi ja tõmbas ta mööblist ehitatud barrikaadide taha varju. Väljast peale valguv mürgel pani terve maja vappuma.

„Kaugel soomuk on?“ hõikas Mägi üle lärmi.

„Soomukit ei tule,“ vastas Rabakaev läbi ristis hammaste, kahe käega purunenud jalast kinni hoides.

„Mis mõttes ei tule?! Kus Lehtla on?“

Rabakaev ei vastanud.

„Ta jäi üksi?“ ägestus Mägi, „Aga Karell?“

Viha ja ahastus peksid Rabakaevu sisimas üksteist vahule kuni ta seda kõike enam sees hoida ei suutnud. Rabakaev tõmbas kopsud õhku täis ja lasi selle kõik valla karjega. Ürgse, sõnadeta karjega. Karjega, mille korjas üles isegi inspektor Miroša teisel pool lahinguvälja.

Mägi mõistis. Tema silmad läksid vaikselt verele. Põsed hakkasid õhetama. Ta seiras põrniitseva pilguga ruumi jäänud meeskonnakaaslasi.

Päev lebas teadvusetult vastu seina, äratundmatult puruks lastud kolonel Kuningi kõrval. Leitnant Rabakaevu nägu oli kaame ja tühi, tema käed pakkisid laisalt lahti valuvaigistavat süstalt. Mägi ei häirinud mõte suremisest. Küll aga häiris teda vaatepilt leitnant Rabakaevu saatusest.

Rabakaev oli kõige toetavam juht keda ta teadis. Kolonel Kuning oli olnud karm ja jäärapäine, leitnant Rabakaevul oli koloneli parema käena kombeks seda puhverdada. Et kolonel Kuning vaenlase käe läbi hukkus, tundus omamoodi auväärne. Et leitnant Rabakaev peaks selliselt surema, näis ebaõiglane. Leitnant tundis ennast alati isiklikult süüdi, kui mõni meeskonnaliige kannatas. Milline tasu oli hoolivale juhile selle kõige eest ette nähtud? Seal ta nüüd küürutas, jalg purustatud, mehed tapetud, hing murtud. Mägi kujutles Mirošat seda kõike kusagilt põõsast pealt vaatamas, teed rüüpamas ja muhelemas.

Mägi ei saanud enam olla. See kõik ajas tal silme eest mustaks. Talle aitas sellest jamast. Mägi tõusis otsustavalt püsti ja marssis kõrvaltoa poole.

Mõned aknast sisse kihutavatest kuulidest andsid tema pihta latakaid. Üks neist lõi piisavalt valusalt vastu põske, et Mägi ärritada, mispeale ta reflektiivselt aknaava poole vaatas ja märkas metsaserval üles seatavaid miinipildujaid. Ta kiirustas edasi. Varsti oli

ta kõrvaltoast tagasi, istus barrikaadi varjus ja askeldas süles lebava meetri pikkuse silindrikujulise kaadervärgi kallal.

Leitnant Rabakaev kõssitas nurgas. Süst oli mõjumas ja valu järele andmas. Ta suutis jälle mõtelda. Tema pääsemine polnud enam kõne all. Rabakaev tundis peaaegu kergendust, et see kõik tema jaoks läbi saab. Ta ei talunud võimalust, et peaks pärast kõike, mis siin tema vastutusel aset leidis, ise ellu jääma. Ta jälgis Mägi askeldamist. Mägi jääb ellu. Rabakaevul oli plaan, kuidas vähemalt seda tagada.

„Anna mulle andeks, et ma sellel juhtuda lubasin,“ palus Rabakaev Mägilt.

Mägi ei suutnud vastata. Tema kõrvus kohises. Ta polnud võimeline sõnu lausuma. See, et Rabakaev oli murtud andestust paluvaks inimvareks ajas teda ainult veel rohkem närvi. Ta askeldas sõnatult edasi, põsed kuumad. Ta vajab kättemaksu. Kättemaksu selle eest, mis leitnandile tehti. Kättemaksu Mirošale.

„Ma tean, et on raske mind ja Pääva maha jätta,“ kõneles Rabakaev edasi, „Aga sa oled ainuke, kellel jalad all on. Ainuke, kes saab kindla surma raadiusest välja joosta. Ma võtan pommi sulle. Vajutan päästikut kohe kui piisavalt kaugel oled. Sa elad selle üle, nemad mitte“. Mägi ei reageerinud, kuid paistis, et sai nikerdamisega ühele poole. Ta pani tööriistad kõrvale ja tõusis koos seadeldisega püsti.

Rabakaev tajus Mägi klaasistunud silmade taga laamendavat maru, kuid ei saanud selle sisust aru enne, kui Mägi koos pommiga välisukse poole astuma hakkas. „Oota! Mida Sa teed?!“ karjus ta Mägile. Mägi oli vihaga ääreni täidetud, seda kallas lausa äärest üle. Ta läks ja virutas jalaga lahti viimased riismed, mis välisuksest järel olid.

Rabakaev karjus tema poole nii et kõri oli valus, aga mürgel, mis Mägi välja ilmumise peale lahti läks, summutas kõik hääled, mida inimolend suutnuks kuuldavale tuua. Rabakaev nägi barrikaadi vahelt, kuidas Mägi, pomm kaenlas, üle välja marssis. Rabakaev hingeldas. Siis pööras ta ringi ja heitis kõhuli maha. Ta ajas iskoniti pingesse ja surus ennast nii maadligi kui sai, käed kaitseks kuklale tõmmatud.

Plahvatus purustas kõik. Rabakaevule tundus nagu oleks keegi proovinud ainsa hoobiga tema keha kõikidest vedelikest puhtaks lüüa. Maailm käis ringi ja asjad lendasid arusaamatutes suundades. Kõrvus vilistas ja mürises läbisegi. Valgus ja pimedus vaheldusid. Miski kiskus teda ühes suunas ja siis kümnes suunas korraga. Ta tundis end kosmilise sulena ajajõgede kärestikes, uppudes kõiksuse lõpmatuis sügavikes, teadmata isegi oma nime.

Kui Rabakaev lõpuks maailma mingilgi määral aduma hakkas, polnud maja enam olemas. Hoovi ja metsaserva asemel laiutas ülesküntud mullasoga.

Rabakaev polnud ikka veel kindel, kes ta on ja mida ta siin teeb, aga ta otsustas, et talle aitab tänaseks ja ta läheb koju ära. Osa tema vaistust tahtis suunata teda kõndima, aga Rabakaev ei saanud täpselt aru, mis see kõndimine oli või kuidas see käis. Liikuda ta siiski suutis, nii et ta siis liikus. See oli kuidagi veider, aeglane ja vaevaline.

Kui ta oli natuke aega teel olnud ja jõudnud pahaendelisse mullaste murtud kändude maailma, nägi ta nende vahelt läbi liikudes elutuid kogusid. Üks neist oli kuidagi tuttavlik ja Rabakaev liikus lähemale. Ta peatus laiba kõrval ja pörnitses. Pörnitses pikalt. Pörnitses, kuni neuronid hakkasid segi löödud mäluühendusi vaikselt korda seadma.

Rabakaev pilgutas intensiivselt silmi, aga ainult üks pilkus. Ta teadis seda meest. Miroša! Tema hinges kasvas viha. Ta virutas värdjale. Virutas veelkord. Ja veelkord! „Miks?!“ röökis ta tema peale. „Sa ju lubasid! VÄRDJAS! SA LUBASID MULLE!“ Rabakaev peksis elutut keha ja nuttis.

Kui Rabakaev oli Mirošaga salaja ühendust võtnud, oli Miroša lubanud rahu. Kõigil oli sellest tagaajamisest kõrini! Rabakaev tahtis lihtsalt, et tema meeskond saaks koju. Kas seda oli siis palju palutud? Kaks kuradi aastat ringi hiilimist! Iga kord kui KPR neile kusagil peale sattus, tapsid nad enesekaitseks kõik maha. Kellel seda vaja oli? Kes sellest võitis?!

Kuningi plaanid ei aidanud neid kodule lähemale, aga kogu meeskond kummardas teda nagu jumalat. Nii nagu Kuning ütles, nii pidid kõik tegema. Kuning polnud pärast esialgset kinnipidamist nõus enam sõnakestki võimudega vahetama. Kui väiklane võis üks mees olla?

Inspektor Miroša oli Rabakaevuga raadio teel nõustunud. Ta oli tänanud Rabakaevu rahukäe eest ja nad olid koos kirunud seda lõputut ajujahti. Miroša oli ministeeriumi nimel vabandanud ja lubanud, et ei luba neid enam katsealusteks teha. Oli lubanud, et alistumisel aidatakse neil luua ühendus koduga. Oli lubanud, et kui Rabakaev annab asukoha, piiratakse nad ülekaalukate jõududega sisse ja tehakse rahupakkumine. Aga inspektor Miroša osutus valetajaks. Ja leitnant Rabakaev osutus reeturiks.

Rabakaev valas oma viha Miroša laiba peal välja, kuni ta enam ei suutnud. Kui korraaitsjad lõpuks tapaväljale jõudsid, ei leidnud nad ainsatki elavat tunnistajat. Ei kedagi, kes oleks juhtunut seletanud. Neil jäi avanenud vaatepildi kohta palju vastuseta küsimusi. Vahest kõige kummalisem neist oli leitnant Rabakaevu jalutu ühekäeline laip inspektor Miroša rinnal viimset und puhkamas.